

betaler, forøges ressourcospildet uundgåeligt, og der avles en hærværkslignende mentalitet – i bedste fald ligegyldighed. Når man selv betaler, udvikles bedre menneskelige egenskaber: respekt for værdierne og en hægen om, at intet går til spilde. Hver milliard, der ved skattenedsættelse overføres fra offentligt til privat forbrug, bliver mindre spildbefængt. Derfor kan der opnås større forbrug for de samme penge. Men der vil også blive flere midler til rådighed. For med lavere skatter vil der blive produceret mere, fordi arbejdskraften selv får lov til at beholde større andele af arbejdets frugter.

Med disse betragtninger er selvfølgelig ikke sagt noget om, at det offentlige ikke skulle drive for eksempel sygehuse eller skoler. Her er nemlig tale om behov, som er så vitale at få dækket, at man må have et velfungerende offentligt sygehusvæsen og offentligt skolevæsen uanset den nævnte rentabilitetssvækkelse og mindre engagerethed, som indtræder, når som helst noget som helst køres i offentlig regie.

Op sådan set var det måske også dejligt, om samfundet havde haft råd til at fortsætte med et offentligt biblioteksvæsen i vidtstrakt og ekspanderende grad. Det har vi bare ikke, når vi på den givne finanspolitiske baggrund skal realisere det uundgåelige at sætte tæring efter næring.

Skal tankegangen oversættes til det nymodens kommunalfuldmagt-kaudervælsk, lyder den:

For at begrænse arbejdsløshed og stoppe gæld-sætningsforblødning er det tvingende nødvendigt, at folketinget nu stærkt begrænser kommunalfuldmagten, dvs. det område, hvor det tillades de kommunale flertal at skatte-blodsuge den produktion, hvis opblomstring er Danmarks eneste redningsmulighed. Derfor må det i meget vidt omfang forbydes kommunerne at bruge penge på noget i forhold til den truende statsbankerot-katastrofe så sekundært som biblioteksvæsenet.

Hver eneste gang der bruges en krone i den offentlige sektor til bibliotekerne m.v., forringer man erhvervslivets aktiviteter med den samme krone. Der er jo intet andet end produktionen til at betale for biblioteker osv. Og arbejdsløshedstal, underskud over for udlandet og et væld af andre minusrekorder beviser, at erhvervslivet er blevet for svækket og derfor må styrkes gennem omfattende offentlige besparelser. Og her må påvises konkrete områder. Det er ikke nok – som VCQMe-re, aviser og organisationsledere m.fl. plejer – bare i almindelighed at sige, at det offentlige skal spare.

Ingen kan nemlig med sagligheden i behold modargumentere, at de seneste årtiers finanslovførtal ved slaphed, udygtighed og eftergivenhed

har bragt Danmark ud i så forfærdelige tilstande, at et lovforslag som nærværende uundgåeligt må gennemføres som én blandt hundredvis af de foranstaltninger, der er nødvendige for at redde det danske velfærd.

Alligevel vil alle de andre otte folketingspartier hovskisnovskiende fordømme nærværende forslag. Men deres Don Quijote-forhold til de økonomiske realiteter skyldes alene manglende mod og såkaldte politiske overvejelser, som bevirker, at hver og et af de andre partier er bange for, at de vil tabe stemmer, hvis de i gerning holdt op med at skjule sandheden for befolkningen. Restlevetiden for gammelpartiernes drømmeverden er imidlertid begrænset. Derfor er det vigtigt, at disse år bruges til at gennemarbejde de love, som uundgåeligt må gennemføres i løbet af mindre end ti år fra nu.

Fremskridtssynet på kunst og kultur er ikke mere negativt end de andre partiers. Tværtimod. På længere sigt bliver der råd til et større og rigere kulturliv i et rigt og stærkt samfund end i det fattigdomssamfund, som finanslovsparterierne fører Danmark ud i ved at operere med offentlige skatteyderbetalte tilskud til alt og alle.

Det biblioteksbehov, som det bankerotruede Danmark har råd til at dække, er stort set kun det behov, der er så beskedent, at den pågældende også er beredt til kontant at betale, hvad behovets opfyldelse koster, og ikke er indstillet på at vælte bekostningen over på andre. Men sådan overvæltning er ikke desto mindre blevet grovere og grovere: Folkebiblioteksvæsenet kostede således i 1960 40 mill. skattekrone, i 1969 230, i 1977 900 og vil i 1983 koste ca. 1.800 (fordelt med 1.675 til drift og 125 til anlæg). I det statsformynderiske regeringsbibliotekslovsforslag – L 144 af 17. marts 1982 – lagdes op til, at udgiften på ny bliver fordoblet i løbet af få år. Forslaget opdiger og oppuster nemlig behov. Bl.a. ved, at de alt for mange uddannede bibliotekarere nu skal pårækkes også de kommuner, der ikke ønsker dem, og ved en kolossal ekspansion af såvel biblioteksadministration som af det lokale biblioteks virkeområde, så de bliver mastodontiske centralistiske kulturmonopoler. Det er barokt at have denne flyvende Hollænder fra 1960'erne sejlede rundt på 1980'ernes bruttokasseunderskud-dominerede lovgiverhav. Forslagene stammer fra den bibliotekskommission, hvis medlemmer var socialdemokraten Lysholt Hansen og hans rygklappere, og hvis sammensætning straks blev mødt med kaskader af kritik, f.eks. i Information, der (27. januar 1976) sammenfattede: »Skidt begyndt er halvt mislykket.«